Divendres 27 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 11,15-26): En aquell temps, després que Jesús hagué tret un dimoni, alguns d'ells digueren: «Per Beelzebul, el príncep dels dimonis, expulsa dimonis». I altres, temptant-lo, li demanaven un senyal del cel. Però ell, sabent els pensaments d'ells, els digué: «Tot regne dividit contra ell mateix és desolat, i cau casa sobre casa. I si també Satanàs està dividit contra ell mateix, ¿com se sostindrà el seu regne? Perquè dieu que per Beelzebul jo llanço els dimonis. Però si jo per Beelzebul expulso dimonis, ¿els vostres fills per qui els expulsen? Però si pel dit de Déu expulso dimonis, ben cert que ha arribat a vosaltres el regne de Déu.

Quan un que és fort i està armat custodia el seu casal, les coses que posseeix estan en pau. Però si en ve després un de més fort que ell i el venç, se n'emporta totes les seves armes en què confiava, i reparteix les seves despulles.

El qui no està amb mi, està contra mi; i el qui no recull amb mi, escampa.

Quan l'esperit immund ha sortit d'un home, va per llocs àrids buscant repòs, i no trobant-lo, diu: "Tornaré a la casa meva d'on vaig sortir". I quan hi torna, la troba ben escombrada i endreçada. I llavors va i pren altres set esperits pitjors que ell, i entrant-hi, hi habiten; i les darreries d'aquell home són pitjors que les primeries».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Alguns d'ells digueren: «Per Beelzebul, el príncep dels dimonis, expulsa dimonis»

Mn. Josep PAUSAS i Mas
(Sant Feliu de Llobregat, Espanya)

Avui contemplem astorats com Jesús es ridículament "acusat" d'expulsar dimonis «Per Beelzebul, el príncep dels dimonis» (Lc 11,15). És difícil imaginar un bé més gran —foragitar, allunyar de les ànimes el diable, l'instigador al mal— i, alhora, escoltar l'acusació més greu —fer-ho, precisament, pel poder del propi diable—. És realment una acusació gratuïta, que palesa molta ceguesa i enveja per part dels

acusadors del Senyor. També avui dia, sense adonar-nos-en, eliminem d'arrel el dret que tenen els altres a discrepar, ser diferents i tenir les seves pròpies posicions contràries i, àdhuc, oposades a les nostres.

Qui ho viu tancat en un dogmatisme polític, cultural o ideològic, fàcilment menysprea el discrepant, desqualificant tot el seu projecte i negant-li competència i, fins i tot, honestedat. Llavors, l'adversari polític o ideològic es converteix en enemic personal. La confrontació degenera en insult i agressivitat. El clima d'intolerància i mútua exclusió violenta pot aleshores conduir-nos a la temptació d'eliminar d'alguna manera a qui se'ns presenta com enemic.

En aquest clima és fàcil justificar qualsevol atemptat contra les persones, àdhuc, els assassinats, si el mort no és dels nostres. Quantes persones sofreixen avui amb aquest ambient d'intolerància i refús mutu que sovint es respira en les institucions públiques, en llocs de treball, en assemblees i confrontacions polítiques!

Entre tots hem de crear unes condicions i un clima de tolerància, respecte mutu i confrontació lleial en què sigui possible anar trobant camins de diàleg. I els cristians, lluny d'endurir i sacralitzar falsament les nostres posicions manipulant Déu i identificant-lo amb les nostres pròpies positures, hem de seguir aquest Jesús que —quan els seus deixebles pretenien que impedís que altres expulsessin dimonis en nom d'Ell— els corregí tot dient-los: «No li ho prohibiu, ja que el qui no està contra vosaltres, està amb vosaltres» (Lc 9,50). Ja que «tot el cor innombrable dels pastors es redueix al cos d'un sol Pastor» (Sant Agustí).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Ja que Crist amb la seva vinguda foragità dels nostres cors el dimoni per preparar-se un temple en nosaltres, esforcem-nos al màxim amb la seva ajuda perquè el Crist no sigui deshonrat en nosaltres per les nostres males obres» (Sant Cesari d'Arlés)

- «El Diable sempre està tractant d'arruïnar l'obra de Déu, sembrant la divisió en el cor humà, entre el cos i l'ànima, entre l'home i Déu, en les relacions socials, internacionals... El mal sembra la guerra; Déu crea la pau» (Benet XVI)

- «(...) Tanmateix el poder de Satanàs no és infinit. No és més que una criatura poderosa, això sí, pel fet de ser un esperit pur, però no passa de criatura. No pot impedir l'edificació del Regne de Déu (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 395)